

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Ing. P. N.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským
sídlem Na Hutích 661/9, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 5. 3. 2021,
č. j. 057829/2020/KUSK/OLPPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_057829/2020/KUSK/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru správních agend a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 3. 2020, č. j. 64007/2020-MURI/OPE/1124, sp. zn. 245087/2019/Dpř.-Pr-1509 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil dne 22. 7. 2019 v 09:51 hodin v obci Modletice, na silnici č. II/101, v těsné blízkosti přechodu pro chodce, ve směru od Kocandy na Modletice, při řízení motorového vozidla tovární značky VW, registrační značky X, minimálně z nedbalosti tím, že v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, jel rychlostí nejméně 67 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o nejméně 17 km/h a porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v jediném žalobním bodě namítá, že byl zkrácen na svém procesním právu účastnit se ústního jednání nařízeného správním orgánem I. stupně na den 16. 3. 2020. Z důvodu kolize s dříve nařízeným jednáním v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci požádal zástupce žalobce o odročení nařízeného jednání. Jelikož správní orgán I. stupně na tuto žádost nereagoval, požádal zástupce žalobce opakovaně o odročení jednání z týchž důvodů. Ani na opakovanou žádost správní orgán I. stupně nijak nereagoval. Následně bylo žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí, z něhož se dozvěděl, že ústní jednání se konalo v nepřítomnosti žalobce v původním termínu, aniž by se správní orgán I. stupně vyjádřil k žádostem o jeho odročení. To vše navíc za situace, kdy podle vládního nařízení již od 6:00 platil zákaz vycházení z důvodu šířícího se koronaviru COVID- 19. V odvolání poukazoval žalobce jednak na tento postup správního orgánu I. stupně porušující již základní zásady činnosti správních orgánů a jednak na to, že se ani nedozvěděl, jak s žádostmi správní orgán I. stupně naložil.
3. Žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který závěry správního orgánu I. stupně akceptoval a uvedl, že jednání se mohl zúčastnit substituční zástupce Mgr. Tomáš Marek z téže advokátní kanceláře, což plynulo již z žalobcem udělené plné moci. Absence na ústním jednání dle žalovaného jde k tíži zástupce, potažmo žalobce. Podle žalobce tak bylo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce konáno v rozporu se zákonem, neboť správní orgán I. stupně nevyrozuměl zástupce žalobce o nevyhovění jeho žádosti a tudíž ani o důvodech, které k tomu vedly. Dle názoru žalobce bylo povinností správního orgánu I. stupně na žádosti o odročení jednání reagovat. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003-48, z něhož dovozuje, že jen ze stanovení substitučního zástupce v udělené plné moci nemohou správní orgány činit závěr, že tato osoba se namísto zvoleného zástupce má k jednání dostavit, resp. z absence její omluvy mít za splněný důvod pro konání jednání v nepřítomnosti žalobce. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předeslal, že uplatněná žalobní námitka byla v napadeném rozhodnutí řádně vypořádána. Dále rekapituloval průběh řízení před správními orgány ve vztahu k uplatněné žalobní argumentaci. Dle názoru žalovaného žalobce udělil plnou moc zvolenému zástupci, který si pro případ nemožnosti účastnit se jednání zvolil substituta. Zástupci žalobce byla přibližně měsíc před termínem konání ústního jednání doručena automaticky informace o tom, že omluva není akceptována, a je proto nutné si ověřit, zda

informace byla přijata, což učiněno nebylo. Dále žalovaný uvedl, že omluvu zástupce žalobce správní orgán I. stupně uznal jako řádnou, avšak vzhledem k udělení substituční plné moci ve stejném rozsahu neměl za doloženou omluvu substituta. Správní orgán I. stupně tedy měl za to, že ústní jednání může proběhnout v nepřítomnosti žalobce. Dle žalovaného tedy žalobce, který se sám za sebe z jednání neomluvil, nebyl krácen na svém procesním právu, neboť jednání se mohl účastnit substitut, případně mohl zástupce žalobce vyslat substituta na avizované jednání k Okresnímu soudu v Liberci. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 3. 8. 2019 od Obecní policie Vestec oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 22. 7. 2019, v němž bylo uvedeno, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil shora popsáním jednáním, spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h. Řízení o přestupku bylo s žalobcem zahájeno doručením jeho oznámení dne 4. 10. 2019. Přípisem doručeným dne 10. 10. 2019 oznámil zástupce (který zastupuje žalobce i v řízení před soudem) správnímu orgánu I. stupně převzetí zastoupení. Z přiložené plné moci se podává, že žalobce uděluje plnou moc Mgr. Ing. Zdeňkovi Stanovskému, který ve stejném rozsahu uděluje substituční oprávnění Mgr. Tomáši Markovi, advokátovi téže advokátní kanceláře.
6. Příkazem ze dne 22. 10. 2019 byl žalobce uznán vinným z výše popsaného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení předvoláním žalobce k ústnímu jednání na den 16. 3. 2020. Součástí předvolání bylo mj. podrobné poučení o způsobu a náležitostech případné omluvy a o tom, že přijetí omluvy je třeba u správního orgánu ověřit. Dne 24. 2. 2020 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o odročení ústního jednání, k níž bylo přiloženo vyrozumění obhájce (zástupce žalobce) o nařízeném hlavním líčení na shodný den 16. 3. 2020 u Okresního soudu v Liberci. Dne 9. 3. 2020 byla správnímu orgánu I. stupně doručena opakovaná žádost o odročení ústního jednání s tímž zdůvodněním. Ústní jednání dne 16. 3. 2020 se konalo v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce. V protokole z ústního jednání je uvedeno, že žalobce se nedostavil bez náležité omluvy.
7. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 23. 3. 2020 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. V jeho odůvodnění ke konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel z toho, že omluva zástupce žalobce byla řádná a doložená příslušným důvodem. Současně však vyšel i z toho, že v plné moci udělené žalobcem byl ve stejném rozsahu dále pověřen substituční advokát, který se nedostavil a ani neomluvil. Z uvedeného důvodu měl správní orgán I. stupně podmínky pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce za splněné.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění k vznesené odvolací námitce, vztahující se ke konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce, se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že vzhledem k ustanovení substituční advokáta se mohl tento ústního jednání zúčastnit, nebo se měl rovněž omluvit, což neučinil. Jinými slovy bylo věcí žalobce, resp.

jeho zástupce, aby zajistil účast substituta, kterého v plném rozsahu zastupováním pověřil a jenž toto pověření přijal.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo povinen přihlídnout i z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nesdělili, že by s takovým postupem nesouhlasili.

Posouzení žalobních bodů

11. Mezi stranami je sporné, zda ústní jednání konané dne 16. 3. 2020 v rámci řízení o přestupku žalobce mohlo být konáno v jeho nepřítomnosti za situace, kdy se zástupce žalobce z jednání omluvil z důvodu kolize s jiným jednáním před trestním soudem, přičemž současně v plné moci udělené žalobcem byl v plném rozsahu zastupováním pověřen substitut.
12. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
13. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
14. Podle § 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, platí, že advokát se v rámci svého pověření může dát zastoupit jiným advokátem.
15. Soud předesílá, že obdobnou situaci se již správní soudy i Ústavní soud zabývaly. V nálezu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, Ústavní soud uvedl, že „v případech, kdy zástupce žádá soud, aby již nařízené jednání přeložil na jiný termín, není věcí obecného soudu - pokud uváděné důvody neshledá dostatečně závažnými - aby o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; je věcí zástupce, zejména je-li jím advokát, aby se sám a zavčas o osudu své žádosti přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne. Časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby - bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného - nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§ 16, 26 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii). Zásad spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) se proto nemůže dovolávat ten účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci), který, ač řádně a zavčas (§ 115 odst. 2 o. s. ř.) o jednání obecného soudu (jiného orgánu veřejné moci) uvědomen, toto jednání zmeškal, a to pro příčiny tkvící v jeho nedostatečné procesní obezřetnosti nebo ten, kdo řádně a včasné uplatnění svých procesních práv zanedbal; totéž platí i v případech, spočívá-li nedostatek procesní aktivity či obezřetnosti na straně advokáta, jehož si účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci) zvolil a který za řádný výkon převzatého zastoupení zastoupením podle zákona a pravidel svého povolání odpovídá.“

16. K obdobným závěrům dospěl Ústavní soud v usnesení ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11, v němž uvedl, že „*jestliže advokát stěžovatelky odpovídá za řádný výkon převzatého zastoupení, bylo nepochybně v jeho zájmu i v možnostech, aby stěžovatelce vysvětlil, že v případě kolize dvou nařízených jednání je jednou z možností řešení nastalé situace substituce, v případě odmítnutí takové možnosti pak volba jiného advokáta, který by stěžovatelku v předmětné věci zastupoval. Zda advokát stěžovatelku o těchto alternativách řádně poučil či nikoli, stěžovatelka v ústavní stížnosti neuvádí. Není v zásadě povinností obecného soudu žádosti advokáta o odročení nařízeného jednání vždy vyhovět. Není dokonce ani jeho povinností - pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o osudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne.*“
17. Z uvedených rozhodnutí Ústavního soudu je zřejmé, že ani od obecných soudů se nevyžaduje, aby výslovně reagovaly na omluvu zaslanou ze strany zástupce, neboť je jeho povinností vyvinout v tomto směru potřebnou procesní aktivitu. Tím méně je pak možné takovou procesní aktivitu požadovat po správních orgánech, nadto v situaci, kdy byl žalobce zastoupen advokátem, o němž se předpokládá, že procesní právo zná. Ostatně i z citovaného nálezu je patrné, že Ústavní soud vztahuje své závěry nejen na soudy, ale i na ostatní orgány veřejné moci. V uvedeném duchu byl žalobce rovněž výslovně a srozumitelně poučen v předvolání k ústnímu jednání, tedy že si musí akceptaci omluvy ověřit u správního orgánu I. stupně sám. Lze tedy přisvědčit argumentaci správních orgánů v tom směru, že nebyly povinny žalobce, resp. jeho zástupce zvlášť vyrozumívat o tom, zda jeho omluvu akceptovaly či nikoli. V nyní posuzované věci nadto z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí plyne, že omluva byla uznána jako řádná. Pokud by se tedy žalobce, či jeho zástupce dotázali u správního orgánu I. stupně, zjistili by, že sice omluva zástupce uznána byla, avšak pouze v tom směru, že se nedostaví osobně, ale vyšle za sebe substituta, ať již toho, kterého uvedl přímo v plné moci, či jiného. Důvod, proč správní orgán I. stupně konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, totiž spočíval mj. v tom, že v plné moci udělené žalobcem byl dále v plném rozsahu pověřen jako substitut další advokát z téže advokátní kanceláře.
18. Správním orgánům je třeba dát za pravdu i v tom, že z ústního jednání konaného dne 16. 3. 2020 se omluvil toliko zástupce žalobce Mgr. Stanovský, a to z důvodu účasti na hlavním líčení u Okresního soudu v Liberci. Žádná omluva i ze strany substituta Mgr. Marka správnímu orgánu I. stupně doručena nebyla, přičemž opak není žalobcem ani tvrzen. Proto správní orgány obou stupňů ve smyslu shora citované judikatury Ústavního soudu nepochybily, pokud vycházely z toho, že účast na předmětném ústním jednání mohla být ze strany zástupce žalobce řešena právě substitucí, která k řešení takových situací slouží, *nota bene* za situace, kdy plná moc obsahovala i konkrétní jméno substituta. Soud souhlasí s žalobcem potud, že si jeho zástupce mohl zvolit i jakéhokoli jiného substituta, který by se správnímu orgánu I. stupně prokázal substituční plnou mocí. Správný je proto také závěr žalovaného, že správní orgán I. stupně mohl důvodně očekávat, že se k předmětnému ústnímu jednání dostaví Mgr. Marek, případně jiný substitut. Soud proto aprobuje i závěry žalovaného, že za této procesní situace bylo možné v dané věci v nepřítomnosti žalobce věc projednat.
19. Obdobným případem, byť za částečně odlišných okolností (v tam souzené věci správní orgány omluvu advokátního koncipienta zvolené advokátky neuznaly), se zabýval

Nejvyšší správní soud v rozsudku 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26, v němž uvedl závěr, přenositelný i na nyní posuzovanou věc, a to, že je „*však zásadní, že posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu*“. V nyní posuzované věci je pak podstatné, že žalobce, resp. jeho zástupce nedbal na poučení správního orgánu I. stupně a neinformoval se o tom, jak správní orgán I. stupně nahlíží na zaslanou omluvu. Pokud tak žalobce, resp. jeho zástupce neučinil, nemohl spoléhat na to, že omluvu správní orgán I. stupně bez dalšího uznal. Třebaže se tak stalo a správní orgán I. stupně osobní omluvu zvoleného zástupce uznal, nezbavil se tento povinnosti zajistit za sebe substituta, ať již Mgr. Marka nebo substituta jiného. Ze zaslané omluvy se totiž nepodává nic o tom, že se zástupci žalobce substituci nepodařilo zajistit, resp. že se o to vůbec pokoušel. Žalovanému však nelze přisvědčit v tom, že se ústního jednání mohl účastnit žalobce, resp. že se z účasti na jednání neomluvil. Takový přístup by byl v přímém rozporu se zaručeným právem obviněného z přestupku nechat se v řízení zastoupit zvoleným zástupcem. I za situace, kdy bylo v předvolání k ústnímu jednání uvedeno, že nebude prováděn výslech žalobce ani po něm nebude požadována jiná procesní aktivita, je nutné respektovat právo osoby obviněné z přestupku na přítomnost zvoleného zástupce, ať již se dostaví sama či s obviněným z přestupku. Tento dílčí chybný závěr žalovaného však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Lze proto uzavřít, že žalobce na svém právu účastnit se ústního jednání krácen nebyl a žalobní námitka není důvodná.

20. Soud se dále zabýval výhradou žalobce, že dne 16. 3. 2020 platil zákaz vycházení. Předně je třeba podotknout, že z tohoto důvodu se žalobce ani jeho zástupce neomlouval. Naopak je zjevné, že se tentýž den zástupce žalobce, alespoň to tvrdí, účastnil jiného jednání u okresního soudu. Není proto srozumitelné, zda žalobce tvrdí, že se pro zákaz vycházení nemohl dostavit on, či jeho zástupce. Z usnesení vlády č. 215 ze dne 15. 3. 2020, vyhlášeného pod č. 85/2020 Sb., o přijetí krizového opatření, soud zjistil, že vláda „*s účinností ode dne 16. března 2020 od 00:00 hod. do dne 24. března 2020 do 6:00 hod.*“

I. zakazuje volný pohyb osob na území celé České republiky s výjimkou:

a) cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti,

b) nezbytných cest za rodinou nebo osobami blízkými,

c) cest nezbytně nutných k obstarávání základních životních potřeb (např. nákup potravin, léků a zdravotnických prostředků, hygienického zboží, kosmetiky a jiného drogistického zboží, krmiv a dalších potřeb pro zvířata), včetně potřeb příbuzných a osob blízkých, zajištění péče o děti, zajištění péče o zvířata, využívání nezbytných finančních a poštovních služeb, doplnění pohonných hmot,

d) cest nezbytně nutných k zajištění potřeb a služeb podle písmene c) pro jinou osobu (např. dobrovolnictví, sousedská výpomoc),

e) cest do zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých, a zařízení veterinární péče,

f) cest za účelem vyřízení neodkladných úředních záležitostí, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých,

g) výkonu povolání nebo činností sloužících k zajištění

1. bezpečnosti, vnitřního pořádku a řešení krizové situace,

2. *ochrany zdraví, poskytování zdravotní nebo sociální péče, včetně dobrovolnické činnosti,*
3. *individuální duchovní péče a služby,*
4. *veřejné hromadné dopravy a další infrastruktury,*
5. *služeb pro obyvatele, včetně zásobování a rozvážkové služby,*
6. *veterinární péče,*

h) pobytu v přírodě nebo parcích,
i) cest zpět do místa svého bydliště,
j) pohřbů;“ (důraz přidal soud).

21. Z podané citace krizového opatření je zjevné, že zákaz vycházení nebyl absolutní a žalobci ani jeho zástupci nebránil se nařízeného ústního jednání účastnit. Jistě se žalobce či jeho zástupce mohl z tohoto důvodu, či z obavy před nákazou onemocněním COVID - 19 správnímu orgánu I. stupně omluvit. Nic takového však žalobce ani jeho zástupce neučinil. Jelikož soud dospěl k závěru, že účastí na nařízeném ústním jednání by se předvolaná osoba nedopustila porušení citovaného krizového opatření, námitku neshledal důvodnou.
22. Zbývá dodat, že ani žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003-48, není na nyní posuzovanou situaci přílehlavý a nepodporuje náhledy žalobce. Podstatou tam souzené věci bylo chybné doručování krajského soudu, pokud doručoval substitutovi advokáta, nikoli samotnému zvolenému advokátovi účastníka řízení. K ničemu takovému v nyní posuzované věci nedošlo, přičemž soud vysvětlil, že problematique nebylo ani tak to, že se Mgr. Marek z jednání neomluvil, ale že zvolený zástupce žalobce nezajistil substituta, aniž by byť jen tvrdil, že mu v tom cokoli bránilo.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. Vzhledem k tomu, že uplatněný žalobní bod není důvodný a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 26. listopadu 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně